

Hij begreep haar. Marietje en Hein waren verontwaardigd; alleen Dolf wilde wel naar juf; zij had hem na de wandeling een bordje bessen beloofd. Nu liepen zij samen verder.

Eerst zwegen beiden. Toen zei Taco: „Ik had al lang iets willen vragen.”

„Wat dan?”

„Zouden we elkaar niet bij den naam noemen?”

Zij keek naar hem op. Er schitterde goud in haar oogen. „Ja.... dat vind ik ook. Dag Taco!”

Haar gezicht was één stralende lach.

„Wat ben je jong als je lacht,” zei hij en greep haar hand.

„Pas op, de menschen kijken hier allemaal!”

Zij trok haar vingers terug; „je weet niet wat een kletsnest ons heerlijke Utrecht eigenlijk is.” En er kwam een harde, vijandige trek om haar mond. Alle zon was uit haar gezicht verdwenen. „Maar wat kan 't me eigenlijk schelen, laat ze maar praten,” vervolgde zij dadelijk weer en een stemming van ondeugende overmoed weerspiegelde zich op haar mobiele trekken.

„Het is ook niets voor jou, om je daar iets van aan te trekken,” zei Taco.

„Niets voor mij? Wat weet je daarvan?” Haar tutoyeeren was als een liefkoozing.

„Omdat je zoo heel anders bent dan die Hollandsche, burgerlijke, bekrompen zeurkousen hier in onze straat,” ging hij voort, „en dat heeft me juist zoo in je aange trokken. Jij bent zoo vrij, zoo origineel in je opvattingen en zoo....”

„Nu.... zoo wat?” Plagend keek zij hem aan. Hij was rood geworden.

„Zoo on-conventioneel,” maakte hij af.

„Neen, dat wou je niet zeggen.”

„Och... Wat doet dat er toe. Eveline...”

„Ja....”

„Kom je van avond nog even bij me?”

Zij wachtte even. „Vanavond heb ik een afspraak,” zei ze met een lichten zucht, „maar morgenavond, ja, dan kom ik nog even.” Zij dacht er aan, dat haar ouders het niet gaarne zagen, dat zij alleen bij den jongen

weduwenaar op bezoek ging. Dat prikkelde haar. „Ja, morgenavond kom ik,” beloofde zij, „dan zal ik ook wat voor je zingen.”

„Je bent lief,” zei hij warm.

Zij stonden nu vóór haar woning en met een sterken handdruk namen zij afscheid.

.....

De kinderen waren naar bed en Taco zat in de met een schemerlamp verlichte voorkamer op Eveline te wachten. Het had den heelen middag zwaar geonweerd en het was zoo donker geworden, dat hij maar gauw het licht had opgestoken.

Nu en dan hoorde hij nog het doffe gedreun van den donder en zag hij het lichten tusschen de kieren van de gordijnen. Als zij maar uitdurfde met dit weer! Maar dadelijk glimlachte hij om die gedachte. Het kwam hem ongerijmd voor, dat Eveline ergens bang voor zou zijn. Een poos later werd er gebeld. Zij kwam binnen. In haar blonde haren glinsterde het van regendroppen. Zij was zonder hoed en mantel gekomen, alleen een kanten doekje hing over haar dunne blouse.

„O, 't is buiten zoo heerlijk!” begon zij, „net weer voor mij! Ik heb genoten. Van middag was ik heelemaal buiten, daar bij die wei, je weet wel.... Daar heb ik den storm aan zien komen. Het was of een God over de wereld blies. En de takken bogen en plooiden en wrongen zich van angst en eerbied. En daarna dat bliksemen.... dat onweer, die donder.... God, wat heerlijk! Eindelijk eens iets grootsch, iets grootsch!”

Hij zag haar wangen, anders zoo bleek, rood gekleurd en haar oogen vreemd groot en glanzend. Ook haar mond leek feller rood nu dan anders.

Nooit had hij haar zoo mooi gevonden.

„Wat ben je opgewonden,” zei hij glimlachend.

„Hè, zeg dat toch niet! Dat klinkt zoo burgerlijk.”

Hij schrikte van haar bruuske stem. Hij had haar mishaaagd!

„Kom nu hier zitten, Eveline. Je weet